

REPUBLIKA SLOVENIJA
VIŠJE DELOVNO
IN SOČIALNO SODIŠČE

Evidenčna številka: VDS00050709

Datum odločbe: 09.09.2021

Senat: mag. Tanja Pustovrh Pirnat (preds.), mag. Klavdija Ana Magič (poroč.), dr. Martina Šetinc Tekavec

Področje: DELOVNO PRAVO

Institut: izredna odpoved pogodbe o zaposlitvi - kršitev delovnih obveznosti - znaki kaznivega dejanja - tatvina - aprehenzijska teorija

Zveza: ZDR-1 člen 34, 37, 87, 87/2, 109, 109/1, 110, 110/1, 110/1-1, 110/1-2.. ZPP člen 4, 286, 286/3.. KZ-1 člen 204.

Jedro

Sodišče prve stopnje je upoštevač aprehenzijsko teorijo zaključilo, da je tožnik s svojim naklepnim ravnanjem, za katero ni imel navodil delodajalca (kršitev 34. člena ZDR-1), izpolnil zakonske znake kaznivega dejanja tatvine, s čimer pritožbeno sodišče soglaša. S tem, ko je dva soda kurilnega olja naložil v kombi in ju nameraval odpeljati iz B., je vzel tujo premično stvar, do katere je imel dostop zaradi sklenjenega delovnega razmerja s toženko. Zato je zaključek, da je tožnik storil kršitev iz 1. alineje prvega odstavka 110. člena ZDR-1, materialnopravno pravilen.

Izrek

I. Pritožba se zavrne in se potrdi izpodbijani del sodbe sodišča prve stopnje.

II. Tožnik sam krije svoje stroške pritožbenega postopka.

Obrazložitev

1. Sodišče prve stopnje je zavrnilo tožbeni zahtevek za ugotovitev nezakonitosti izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi z dne 11. 5. 2020 in za priznanje pravic tožniku skladno s pravili o sodni razvezi pogodbe o zaposlitvi. Odločilo je, da vsaka stranka krije svoje stroške postopka.

2. Tožnik se pritožuje zoper sodbo razen zoper odločitev o pravnih stroških toženke iz vseh pritožbenih razlogov po prvem odstavku 338. člena Zakona o pravnem postopku (ZPP, Ur. l. RS, št. 26/1999 in nadaljnji). Očita, da mu je bila odpovedana neobstoječa pogodba o zaposlitvi. Sodišče je v nasprotju z 286.

členom ZPP upoštevalo nova dejstva in dokaze, ki jih je toženka podala šele po drugem naroku. Zaključek, da tožnik in A.A. nista vredna zaupanja, je oprlo na prekludirane dokaze, zato je kršena 14. točka drugega odstavka 339. člena ZPP. Ta kršitev je podana tudi zato, ker se sodišče ni opredelilo do bistvene navedbe tožnika, da je 11. 4. 2020 zgolj dokončal delo, začeto 1. in 9. 4. 2020. Dokazni oceni očita kršitev 8. člena ZPP, ker je sodišče iz navedb in dokazov izluščilo le, kar je bilo v korist toženki, prezrlo pa, kar je bilo v njegovo korist. Vztraja, da je presežek kurilnega olja iztočil v dva 200-litrska soda na prošnjo voznika. Zanika obstoj naklepa, saj ni vedel, da bo voznik pripeljal več kurilnega olja, kot je bilo naročenega. Varnostnikom, ki so ga ustavili ob odhodu iz B., ni rekel, da prevažata odpadno olje. Če bi želel storiti očitano dejanje, ga ne bi v B., ki je nadzorovana, temveč kje drugje, a se do te trditve sodišče ni opredelilo. Ni mu mogoče očitati nespoštovanja predpisov požarne varnosti, saj o njih ni bil poučen. Sodišče ne bi smelo presojati očitane ravnanja tudi po 2. alineji prvega odstavka 110. člena Zakona o delovnih razmerjih (ZDR-1, Ur. l. RS, št. 21/2013 in nadaljnji), saj se na ta razlog odpoved ni sklicevala in ga ni pisno obrazložila. Zaključek o nemožnosti nadaljevanja delovnega razmerja do izteka odpovednega roka je napačen. Predlaga spremembo izpodbijane sodbe tako, da se tožbenemu zahtevku ugodi s stroškovno posledico, oziroma podrejeno, da se sodba razveljavi in zadeva vrne v novo sojenje sodišču prve stopnje.

3. Toženka v odgovoru na pritožbo prereka pritožbene navedbe, predlaga zavrnitev pritožbe in potrditev izpodbijane sodbe.

4. Pritožba ni utemeljena.

5. Pritožbeno sodišče je preizkusilo izpodbijani del sodbe sodišča prve stopnje v mejah razlogov, navedenih v pritožbi. Na podlagi drugega odstavka 350. člena ZPP je po uradni dolžnosti pazilo na bistvene kršitve določb pravnega postopka, navedene v tej določbi in na pravilno uporabo materialnega prava. Ugotovilo je, da sodišče prve stopnje ni storilo v pritožbi uveljavljenih bistvenih kršitev določb pravnega postopka, ki bi vplivale na zakonitost in pravilnost sodbe, niti tistih, na katere pritožbeno sodišče pazi po uradni dolžnosti. O odločilnih dejstvih je pravilno ter popolno ugotovilo dejansko stanje in sprejelo materialnopravno pravilno odločitev.

6. Tožnik je bil pri toženki nazadnje zaposlen na podlagi pogodbe o zaposlitvi z dne 20. 10. 2015 na delovnem mestu ... KV DELAVEC II - CD, v OE Služba C.. Toženka mu je odpovedala pogodbo o zaposlitvi z dne 20. 10. 2015 za delovno mesto ... KV DELAVEC I - CD, zato pritožba očita, da je odpoved nezakonita. Kot je pravilno ugotovilo sodišče prve stopnje, je bil v odpovedi naveden pravi datum sklenitve zadnje pogodbe o zaposlitvi. Pritožbeno sodišče soglaša z zaključkom izpodbijane sodbe, da zaradi napačne opredelitve delovnega mesta odpoved ni nezakonita. Obvezne sestavine odpovedi, ki jih določa drugi odstavek 87. člena ZDR-1, je odpoved vsebovala. Ni predpisano, da je obvezna sestavina tudi navedba delovnega mesta, za katero je imel delavec sklenjeno pogodbo o zaposlitvi. Tega stališča ne more spremeniti pritožbeno izpostavljanje, da direktor ni vedel, katera pogodba je bila tožniku odpovedana, ker je izpovedal, da je ta delal kot vzdrževalec.

7. Pritožba navaja, da je tožnik 9. 4. 2020 prevzel kurilno olje, prvi ali drugi dan po tem, ko je natočeno, pa pride pogledat, če gorilec deluje. Očita kršitev 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP, ker se sodišče ni opredelilo do njegove bistvene navedbe, da je 11. 4. 2020 zgolj dokončal delo, ki ga je začel 1. in 9. 4. 2020. Očitek ni utemeljen. Sodišče prve stopnje je pojasnilo razloge za zaključek, da je 11. 4. 2020 odtujil kurilno olje, torej mu ni verjelo, da je 11. 4. 2020 le dokončal v predhodnih dneh začeto delo. Pritožbeno sodišče ugotavlja, da četudi je 11. 4. 2020 res preveril delovanje gorilca, kot trdi, to še ne izključuje, da ni storil očitane ravnanja v zvezi s kurilnim oljem.

8. Neutemeljen je očitek o kršitvi 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP, ker naj bi sodišče zaključek, da tožnik in A.A. nista vredna zaupanja, oprlo na prekludirane dokaze in trditve, ki jih toženka ni podala. Ta očitek po vsebini predstavlja uveljavljanje relativne bistvene kršitve določb pravnega postopka (286. člena ZPP).

9. Tožnik očita, da je sodišče prve stopnje dopustnost novih dejstev in dokazov med drugim presojalo z vidika njihovega vpliva na ugotovitev relevantnega dejanskega stanja in s tem prekoračilo tretji odstavek 286. člena ZPP. Pritožbeno sodišče ugotavlja, da se v skladu s citiranim členom ZPP nova dejstva in dokazi lahko upoštevajo le, če jih stranke brez svoje krivde niso mogle navesti na prvem naroku, ali če njihova dopustitev po presoji sodišča ne bi zavlekla reševanja spora. Vpliv novot na pravilnejšo sliko o relevantnem dejanskem stanju, ki ga izpodbijana sodba tudi sicer omenja le pavšalno, zato ne more biti okoliščina pri odločitvi, ali bo sodišče upoštevalo novo dejstvo ali dokaz. Kljub temu sodišče prve stopnje s tem, ko je nova dejstva in dokaze dopustilo, 286. člena ZPP ni uporabilo na način, da bi to pomenilo nezakonitost izpodbijane sodbe, kar bo obrazloženo v nadaljevanju.

10. D.D. na drugi narok 21. 1. 2021 ni pristopil, zato je sodišče sklenilo, da bo pridobilo njegovo pisno izjavo in pozvalo stranki, ali zahtevata neposredno zaslišanje, oziroma če ga ne bosta, ali se odpovedujeta glavni obravnavi. Ker sta se obe odpovedali temu zaslišanju, se pritožba ne strinja s prvostopenjskim stališčem, da ni bil izpolnjen pogoj za izdajo sodbe, ne da bi bil opravljen še narok 26. 4. 2021, glede katerega tožnik poudarja, da je bil namenjen izključno izvedbi prekludiranih novih dokazov in dejstev. Pritožbeno sodišče ugotavlja, da mora skladno s 4. členom ZPP sodišče odločiti o tožbenem zahtevku na podlagi ustnega, neposrednega in javnega obravnavanja, zato je tožnikov očitek o zavlačevanju postopka neutemeljen. Ne glede na to, da sta se stranki odpovedali zaslišanju D.D. in nadaljnji glavni obravnavi, bi namreč sodišče moralo po pridobitvi pisne izjave D.D. ob pravilni uporabi citiranega člena ZPP razpisati še tretji narok in na njem odločiti o tožbenem zahtevku. Izvedba novih dokazov na tretjem naroku tako ne more pomeniti zavlačevanja postopka.

11. Po oceni pritožbenega sodišča so bili novi dokazi in dejstva dovoljeni tudi sicer, saj je bil izpolnjen pogoj nekrivde. Toženka je po drugem naroku vložila v spis nove listine in z njimi dokazovala, da je A.A. na drugem naroku izpovedal drugače, kot izhaja iz njih. Ker je nato tožnik navedel, da je A.A. podal izjavo B15 zaradi grožnje z odpovedjo, je toženka predložila še izjavo E.E. (B18), da grožnje ni bilo in predlagala njegovo dodatno zaslišanje. Na naroku 26. 4. 2021 je sodišče vpogledalo v te listine in v zvezi z njimi ponovno zaslišalo E.E. in A.A.. Pritožba očita, da bi toženka ob povprečni skrbnosti lahko te listine predložila že odgovoru na tožbo ali se sklicevala nanje na drugem naroku. Pritožbeno sodišče ugotavlja, da je toženka nova dejstva in dokaze utemeljeno navajala šele potem, ko je dobila prepis zvočnega posnetka drugega naroka, saj so se navezovala na vsebino zaslišanj, izvedenih na tem naroku. Na njem sta tožnik in A.A. izpovedala, da je 11. 4. 2020 nadrejeni poslal A.A., naj gre pomagat tožniku in da A.A. ni poklical tožnik. Ker sta ti izpovedi nasprotovali dotedanji tožbeni trditvi, da je tožnik poklical A.A., je toženka po drugem naroku pravočasno predložila izjavo A.A. z dne 25. 4. 2020 (B15), v kateri je zapisal, da je 11. 4. 2020 na prošnjo tožnika šel temu pomagat naložiti soda v kombi. Pred tem toženka ni imela razloga za predložitev listine B15 o trditvi, ki jo je vsebovala tožnikova trditvena podlaga in s katero se je očitno strinjala. Ker je tožnik trdil, da je A.A. napisal izjavo B15 zaradi grožnje, je bila pravočasna tudi toženkina predložitev listine B18, v kateri je E.E. grožnjo zanikal in kot dokaz predlagala zaslišanje E.E..

12. Pritožba očita, da je toženka prepozno predložila CD. Očitek ni utemeljen. Toženka ni predložila CD-ja, je pa v spis že v odgovoru na tožbo, torej pravočasno, vložila videoposnetek na USB ključu (B4), zato je sodišče ta dokaz utemeljeno izvedlo.

13. Zaključek, da je tožnik 11. 4. 2020 varnostnikom najprej rekel, da pelje odpadno olje v F., je sodišče med drugim oprlo tudi na vsebino pisne izjave A.A. (B15) in sklepa o njegovi disciplinski odgovornosti (B16). Kot pritožba pravilno očita, toženka ob predložitvi teh listin ni navedla, da z njima dokazuje tudi okoliščine v zvezi s tožnikovimi izjavami o odpadnem olju, zato sodišče te dokazne ocene ne bi smelo graditi tudi na vsebini teh dveh listin. S tem sicer ni kršilo 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP, ki jo očita pritožba, temveč 7. in 212. člen v zvezi s prvim odstavkom 339. člena ZPP. Ta kršitev pa ni vplivala na zakonitost in pravilnost sodbe, saj je sodišče dokazni zaključek, da je tožnik varnostnikom najprej rekel, da pelje odpadno olje v F., prepričljivo oprlo tudi na druge izvedene dokaze. Ta dokazna ocena je zato pravilna tudi brez upoštevanja listin B15 in B16.

14. Tožniku je bila v izredni odpovedi očitana naklepna hujša kršitev pogodbene ali druge obveznosti iz delovnega razmerja, ki ima znake kaznivega dejanja tatvine iz 204. člena Kazenskega zakonika (KZ-1, Ur. l. RS, št. 50/2012 in nadaljnji). Tega stori, kdor vzame komu tujo premično stvar, da bi si jo protipravno prilastil. Sodišče je ugotovilo, da je obstajal utemeljen odpovedni razlog po 1. alineji prvega odstavka 110. člena ZDR-1 in pogoj nemožnosti nadaljevanja delovnega razmerja do izteka odpovednega roka iz prvega odstavka 109. člena ZDR-1. Očitek pritožbe o kršitvi 8. člena v zvezi s prvim odstavkom 339. člena ZPP je napačen, saj je po presoji pritožbenega sodišča glede odločilnih dejstev dokazna ocena celovita in prepričljiva, ter jo pritožbeno sodišče sprejema.

15. Sodišče prve stopnje je ugotovilo naslednja dejstva. Toženka je bila s G. d. o. o. v pogodbenem razmerju, v okviru katerega je skrbela za ogrevanje G. in uporabo kurilnega olja v ta namen. Tožnik je 1. 4. 2020 pri pooblaščenem delavcu G. H.H., naročil 2.500 litrov kurilnega olja. Dne 9. 4. 2020 je od voznika I. d. o. o. na lokaciji B. prevzel 2.900 litrov kurilnega olja, za kolikor je bil G. nato izdan račun. Za povišanje naročila za 400 litrov in prevzem te količine ni bil pooblaščen in pristojnih o tem ni obvestil. Teh dodatnih 400 litrov je izlil v dva prazna 200-litrska soda, ki sta se nahajala v objektu in nista bila namenjena shranjevanju kurilnega olja, temveč za odpadno in motorno olje. Soda je shranil v prostor, do katerega je lahko prosto dostopal. Dne 11. 4. 2020 je prevzel službeni kombi, ki je imel dovolilnico za vstop v B.. Poklical je A.A., da mu je pomagal naložiti dva 200-litrska soda s kurilnim oljem v kombi, ki se običajno uporablja za prevoz odpadnega in motornega olja. Delavcem ... varnosti B., ki so ga ob izhodu ustavili, je dal lažno izjavo, da pelje v F. odpadno olje. Preglednika sta ugotovila, da je v sodih kurilno olje, carina pa je soda zasegla. Sodišče prve stopnje je upoštevajoč aprehenzijsko teorijo zaključilo, da je tožnik s svojim naklepnim ravnanjem, za katero ni imel navodil delodajalca (kršitev 34. člena ZDR-1), izpolnil zakonske znake kaznivega dejanja tatvine, s čimer pritožbeno sodišče soglaša. S tem, ko je dva soda kurilnega olja naložil v kombi in ju nameraval odpeljati iz B., je vzel tujo premično stvar, do katere je imel dostop zaradi sklenjenega delovnega razmerja s toženko. Prepričljivi so tudi razlogi izpodbijane sodbe o obstoju protipravnega prilastitvenega namena tožnika, oziroma zakaj ni bilo prepričljivo njegovo zatrjevanje, da je želel soda odpeljati na potniško postajo J., na kateri je tudi skrbel za ogrevanje (navodil za opisano postopanje s 400 litri kurilnega olja ni imel in za svoje ravnanje tudi ni bil pristojen, nikogar ni o njem obvestil, lažna izjava varnostnikom in siceršnja neverodostojnost tožnikovih izjav, shranitev kurilnega olja v soda, ki v okviru delovnega procesa nista namenjena hrambi te vrsta olja, prevoz 400 litrov kurilnega olja s službenim vozilom, ki ni temu namenjen...). Zaključek, da je tožnik storil kršitev iz 1. alineje prvega odstavka 110. člena ZDR-1, je materialnopravno pravilen.

16. Pritožba izpodbija ugotovitev sodišča, da je bilo tožnikovo ravnanje 11. 4. 2020 samovoljno in vztraja, da je tega dne le dokončal delo (preveril delovanje gorilca), ki ga je začel 1. in 9. 4. 2020. Po presoji pritožbenega sodišča je bistveno, da se odpovedni očitek ne nanaša na to, ali tožnik je ali ni 11. 4. 2020 preveril delovanje gorilca. Nanaša se na to, da je protipravno odtujil 400 litrov kurilnega olja, pri čemer iz

dokaznega postopka izhaja, da mu glede te količine kurilnega olja toženka ni ničesar odredila in mu ni dala delovnih navodil za očitano postopanje. Pritožba izpostavlja izpoved E.E., da mu je tožnik včasih tudi pozneje povedal, da je opravil kakšno delo oziroma kje je bil, vendar pritožbeno sodišče ugotavlja, da tudi takšna, kasnejša seznanitev, ne bi mogla sanirati tega, da je tožnik z očitanim ravnanjem kršil obveznosti iz delovnega razmerja.

17. Zmoten je pritožbeni očitek, da tožniku ni mogoče očitati naklepa, ker on ni naročil kurilnega olja pri I. d. o. o. in ni mogel vedeti, da ga bo voznik pripeljal več, kot je bilo naročenega. Za presojo obstoja naklepnega ravnanja zadoščajo okoliščine o postopanju tožnika po tem, ko mu je postalo znano, da se je v I. cisterni nahajalo še 400 litrov kurilnega olja, ki ni bilo predmet naročila.

18. Po trditvi pritožbe je tožnik dokazal, da ga je voznik I. cisterne 9. 4. 2020 prosil, naj natoči še 400 litrov. Kot še navaja pritožba, toženka temu ni nasprotovala. Pritožbeno sodišče ugotavlja, da je toženka v odgovoru na tožbo pojasnila, da zatrjevano "delanje uslug" ne spada v njeno poslovno prakso in da tožnik takega pooblastila ni imel. Nadalje pritožbeno sodišče soglaša s prvostopenjsko ugotovitvijo, da je izkustveno neverjetno, da bi se tožnik odločil prevzeti nenaročeno količino kurilnega olja zgolj zato, da bi storil uslugo vozniku I. d. o. o., ob hkratnem zavedanju tožnika, da za takšno ravnanje ni pristojen in zanj nima pooblastila. Sicer pa tudi v primeru, če je tožnik res nameraval le storiti uslugo vozniku, to ne izključuje, da s tem ni kršil obveznosti iz delovnega razmerja.

19. Po navedbah pritožbe bi morala toženka kot dokaz trditvi, da je tožnik neposredno po dogodku 11. 4. 2020 varnostnikom na izhodu iz B. zatrdil, da prevaža odpadno olje v F., predlagati zaslišanje varnostnikov in carinikov, ki so bili neposredno udeleženi v dogodku. Pritožbeno sodišče soglaša z zaključkom izpodbijane sodbe, da je tožnik varnostnikom najprej lažno rekel, da se v sodih nahaja odpadno olje, ki ga pelje v F., ko pa so ti ugotovili, da je v sodih kurilno olje, je v pisni izjavi očitidca spremenil izjavo in zapisal, da pelje 400 litrov kurilnega olja na potniško postajo (kot je zatrjeval v sporu, v J.). Sodišče je zaključek utemeljeno oprlo na vsebino poročila o dogodku št. D.D., ki je to poročilo sestavil, je v pisni izjavi potrdil njegovo vsebino. Pritožba zmotno očita, da je D.D. pričanje brezpredmetno, ker ni bil neposredno udeležen v dogodku. To namreč še ne pomeni, da osebe, za katere je v poročilu navedeno, da so dogodek obravnavale, niso D.D. o njem podale verodostojnih informacij. Neposrednega zaslišanja D.D. tožnik ni zahteval, čeprav je bila zanj vsebina pisne izjave očitno sporna, prav tako ni predlagal drugih dokazov, npr. zaslišanj oseb, ki jih navaja v pritožbi in za katere se zmotno zavzema, da bi morala njihovo zaslišanje predlagati toženka.

20. Prvostopenjski ugotovitvi o neskladnosti in neverodostojnosti tožnikovih izjav ter v zvezi s tem obrazložitvi, da je sindikatu prvotno podal drugačno razlago nastanka viška kurilnega olja, pritožba nasprotuje in očita, da sindikat ni bil prisoten in ni poznal podrobnosti poteka dogodkov. Ugotovitev izpodbijane sodbe je po oceni pritožbenega sodišča pravilna. Iz mnenja sindikata dejansko izhaja, da je bilo ob prevzemu kurilnega olja ugotovljeno, da naročena količina presega zmožnost cisterne za skladiščenje. Kot ugotavlja pritožbeno sodišče, to ne drži, saj je bilo naročenih 2.500 litrov, toliko pa jih je tožnik tudi iztočil v cisterno za skladiščenje. V tožbi je za to, da je iztočil še nadaljnjih 400 litrov, podal drugačno pojasnilo, in sicer, da je to storil na prošnjo voznika I., da mu ne bi bilo treba teh 400 litrov peljati nazaj v podjetje. Sicer pa pritožbeno sodišče ugotavlja, da je v izpodbijani sodbi neverodostojnost tožnika utemeljena tudi z drugimi razlogi, npr. z njegovo izjavo varnostnikom o odpadnem olju, izjavo o tem, na čigav poziv je A.A. 11. 4. 2020 pomagal tožniku.

21. Nepomemben je pritožbeni očitek, da se sodišče ni opredelilo do trditve o tem, da bi tožnik v primeru, če bi želel odtujiti kurilno olje, to storil kje drugje (npr. F., kjer ni nadzora) in da je neverjetno, da bi to storil v

B., ki je nadzorovana. To, da je v B. storil očitana ravnanja glede odtujitve kurilnega olja, ki pomenijo kršitev obveznosti iz delovnega razmerja, je bilo dokazano, zato ne more biti pomembno, ali bi bilo kurilno olje preprosteje odtujiti na nenadzorovanem kraju.

22. Pritožba zmotno navaja, da tožniku ni mogoče očitati nespoštovanja predpisov v zvezi s požarno varnostjo, saj je izpovedal, da o njih ni bil poučen. Ker je v odgovoru na tožbo toženka navedla, da je s prevozom kurilnega olja v službenem kombiju povzročil večjo požarno ogroženost in možnost onesnaževanja okolja, bi tožnik moral to trditev pravočasno prerekati, če se z njo ni strinjal. Kot pravilno ugotavlja izpodbijana sodba, tega ni storil.

23. Zmoten je pritožbeni očitke, da sodišče ne bi smelo presoјati očitane ravnanja tudi po 2. alineji prvega odstavka 110. člena ZDR-1, ker se toženka nanjo v odpovedi ni sklicevala (gl. 14. tč. VIII Ips 278/2017 z dne 20. 2. 2018). Ker pa je sodišče ugotovilo zakonitost podane odpovedi že po 1. alineji citiranega člena, presoja po 2. alineji niti ni bila potrebna.

24. Pritožba pri zatrjevanju neobstoja pogoja iz prvega odstavka 109. člena ZDR-1 izpostavlja dolgoletno (38 let) in požrtvovalno delo tožnika ter skorajšnjo izpolnitev pogojev za starostno upokoјitev (v tožbi navaja datum 25. 11. 2021). Po oceni pritožbenega sodišča je pravilen prvostopenjski zaključek, da ob upoštevanju vseh okoliščin in interesov obeh pogodbenih strank ni bilo mogoče nadaljevati delovnega razmerja do izteka odpovednega roka. Kot je obrazloženo v izpodbijani sodbi, tožnik pri svojem delu prevzema in ima možnost razpolaganja s kurilnim oljem. To predpostavlja popolno zaupanje toženke vanj, čemur pa se je z očitanim ravnanjem izneveril, ogrozil je tudi varnost širšega območja v B.. Sodišče je upoštevalo tudi utemeljitev direktorja, da je bila odločitev za izredno odpoved sprejeta tudi z vidika generalne prevencije v razmerju do drugih delavcev, saj ima toženka ničelno toleranco do tovrstnih ravnanj (tri od štirih izrednih odpovedi v zadnjih letih so bile podane ravno zaradi tovrstnih ravnanj). Poleg tega je tožnik nepooblaščen posegel v premoženje pogodbene partnerke toženke G. d. o. o. in s tem posledično v pogodbene interese toženke (37. člen ZDR-1), kar bi lahko imelo zanjo škodne posledice (možnost odškodninske odgovornosti delodajalca za tožnikovo ravnanje). Pri tehtanju okoliščin in interesov obeh strank je tako tudi po presoji pritožbenega sodišča prvostopenjsko sodišče utemeljeno dalo prednost toženkinim. K pritožbenim navedbam še dodaja, da se je delavec dolžan vzdržati hudih kršitev obveznosti iz delovnega razmerja tekom celotnega trajanja tega, te dolžnosti pa ga tudi nameravana skorajšnja upokoјitev ne razbremeni. Pritožbeno sklicevanje, da je bil v stiku s kurilnim oljem le štirikrat letno, ne vpliva na drugačno presojo obstoja pogoja, saj za možnost odtujitve kurilnega olja zadošča že enkratni stik z njim. Prav tako je neutemeljena navedba, da bi lahko toženka ravnala preventivno s tem, da bi mu to nalogo odvzela. Če bi toženka to storila, bi to le dodatno potrjevalo, da tožniku v posledici očitane ravnanja ne zaupa več. Izpodbijanje prvostopenjske ugotovitve, da je imel tožnik do svojega ravnanja nekritičen odnos, kar pritožba utemeljuje s tem, da se je za svoje nerodno postopanje opravičil in ves čas sodeloval z institucijami, ni bistvenega pomena, saj že zgoraj navedene okoliščine narekujejo zaključek o obstoju pogoja. Sicer pa v dokaznem postopku ni bila ugotovljena tožnikova nerodnost, temveč nezakonito ravnanje. Pritožba se v utemeljitev svojih navedb sklicuje tudi na judikate Vrhovnega sodišča VIII Ips (159/2017, 120/2009, 28/2020), v katerih pa je bil relevantni dejanski stan, ki je bil podlaga presoji obstoja pogoja, drugačen, prav tako očitana kršitev delovnih obveznosti.

25. V obrazložitvi izpodbijane sodbe je bilo navedeno tudi, "da je toženka 11. 4. 2020 ob pregledu prostorov, do katerih je imel dostop tožnik, ki je bil praviloma edini delavec toženke, ki je prevzemal naročeno kurilno olje, našla še dva 200-litrska soda, polna kurilnega olja, katerih izvor v tem postopku sicer ni bil ugotavljan, kar jasno kaže vsaj na to, da je bil tožnik z njihovim obstojem vsaj seznanjen. Vse navedeno jasno kaže na

utečeno ravnanje tožnika ali drugih, z ravnanjem katerih je bil tožnik nedvomno seznanjen, ki je v škodo toženi stranki." Pritožba utemeljeno očita, da to ni dokazano, saj se podrobnejše okoliščine glede teh dveh sodov niso zatrjevale in ne dokazovale. To pa ne ovrže zaključka o obstoju utemeljenega odpovednega razloga in pogoja nemožnosti nadaljevanja delovnega razmerja do izteka odpovednega razloga, saj sta bila dokazana že s preostalimi ugotovljenimi dejstvi.

26. Glede na vse navedeno je izpodbijana odločitev o zavrnitvi tožbenega zahtevka za ugotovitev nezakonnosti izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi in priznanje pravic po določilih o sodni razvezi materialnopravno pravilna.

27. Ker niso podani uveljavljani pritožbeni razlogi niti razlogi, na katere se pazi po uradni dolžnosti, je pritožbeno sodišče pritožbo zavrnilo kot neutemeljeno in potrdilo izpodbijani del sodbe sodišča prve stopnje (353. člen ZPP). Ker tožnik s pritožbo ni uspel, sam krije svoje pritožbene stroške (154. in prvi odstavek 165. člena ZPP).

Datum zadnje spremembe: 24.11.2021